

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

(ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ.)

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.

(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

Ἀθήνησι, τὴν 28 Φεβρουαρίου 1853.

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΜΟΗΣ.
 ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ.
 Διὰ μῆνας τρεῖς Δραχ. 3
 Διὰ μῆνας ἑξῆς " 6
 ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ
 Διὰ μῆνας τρεῖς " 4
 Διὰ μῆνας ἑξῆς " 7
 Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Π. κ.λ.
 καὶ ἐκδίδεται ἐκδόθη αὐ-
 τοῦ.
 Τιμὴ καταγραφῆς ἀγγελίων
 λεπτὰ 15 ὁσείος

ΔΙ ΣΥΝΑΡΜΟΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.
 Παρὰ τοῖς Κ. Κ. διδασκάλαις
 καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Τα-
 χυδρομείων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.
 Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς
 Κ. Κ. Ἑλλησιν Προξένοις
 καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρό-
 ποις τοῦ ἐκδότης.
 Πᾶσα βιβλιοθήκη ἐνεργεῖται
 διὰ τοῦ Κ. Γεωργίου Ἀγ-
 γελοπούλου Ἰσογράφου.
 Ἐκδίδεται ἀπὸ τῆς ἑβδομάδος
 κατὰ Σάββατον.

Φυγή, ἀειφυγία, ὀστρακισμὸς, πεταλισμὸς κλ. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Ἡ φυγή δὲν ἦτον σχεδὸν παρὰ ταῖς ἀρχαίας πολιτείας τῆς Ἑλ-
 λάδος ποιητὴ ἐπὶ ὠρισμένοις ἐγκλήμασι καταγινωσκομένη. Ἐφευγον
 ἐκουσίως ἐκ τῆς ἑαυτῶν πατρίδος οἱ θέλοντες νὰ ὑπεκφυγῶσιν
 ἀποκειμένην τινα αὐτοῖς τιμωρίαν, διὰ πρᾶχθῆν παρ' αὐτῶν ἐγκλη-
 μα, ἢ κίνδυνόν τινα παρόμοιον. Παραδείγματα φυγῆς τοιαύτης ἀ-
 παντῶνται ἐν τοῖς ἱστορήμασι τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων, κυρίως δὲ
 ἐπὶ πεπραγμένῳ φόνῳ, ἐκ προνοίας ἢ ἀκουσίως γενομένῳ. π. χ.
 ὁ Πάτροκλος ἕνεκα ἀνδροκτασίας παρ' αὐτοῦ ἀκουσίως πρᾶχθείσης
 ἔφυγεν ἐξ Ὀπουντος παῖς ἐτιών. (Ιλ. ψ. 88). Οὕτω καὶ ὁ Θεοκλύμε-
 νος ἀνιλῶν ἀνδρῶν πολίτην ἐν Ἄργει, ἔφυγεν ἐντευθεὶν καὶ περιε-
 πλανᾶτο εἰς ξένας χώρας, φοβούμενος τὴν ἐκδίκησιν τῶν πολυ-
 πληθῶν φίλων καὶ ἀδελφῶν τούτου, (Ὀδυσ. Ο. 275). Τὸ χρέος τῆς
 ἐκδικήσεως ἐν περιστάσει τῆς αὐτῆς ἐθεωρεῖτο ἱερόν. πολλὰκις
 ὁμοῦς ἐπετρέπετο τῷ φονεῖ νὰ μένη ἐν τῷ τόπῳ ἐνθα ἔπραξε τὸν
 φόνον, ἀποτίων διὰ χρημάτων τὴν τιμὴν τοῦ αἵματος, εἰς τοὺς
 οἰκείους τοῦ ἀναιρεθέντος. Καὶ οἱ ἡγεμόνες αὐτοὶ τῶν ἀρχαίων
 χρόνων φονεῦντές τινα τῶν ἰδίων ὑπηκόων, ἠναγκάζοντο νὰ φεύ-
 γωσιν ἐκ τῆς ἑαυτῶν (Παυσ. Ε. 376 κλ.). Καὶ οἰκείους ἐὰν δὲν
 εἶχεν ὁ φονεὺς, ἐβιάζοντο ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης νὰ πράξωσι
 τοῦτο οἱ ἀποκτείνοντες τινα.

• Καὶ γὰρ τις θ' ἕνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ
 ᾧ μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀοσητῆρες ὀπίσσω,
 φεύγει· πηοὺς τε προλιπῶν καὶ πατρίδα γαῖαν· (Ὀδυσ. ψ. 118)
 Διέμενε δὲ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ μέχρις οὗ ἐκαθαρίζετο ὑπὸ ἀγνιστοῦ
 τινος· τὸ περὶ Ἀδράστου καὶ Κροίσου παρ' Ἡροδότῳ ἱστορήμα
 σαφηνίζει τὰ περὶ τούτου. (Ἡρόδ. Α. 35).

Καὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις μετὰ ταῦτα ἡ φυγή ἦτον ὡσαύτως
 μέσον ἀπαλλαγῆς ἐγκλημάτων ἐκ τοῦ ἐπικειμένου αὐτοῖς κινδύ-
 νου, τῶν πεπραγμένων αὐτοῖς ἕνεκα. Οἱ νόμοι παρὰ τῇ πολι-
 τείᾳ ταύτῃ διέγραπον τὰ ὄρια, τὰς νομικὰς συνεπείας καὶ τὴν
 διάρκειαν αὐτῆς· ὑποβαλλομένης κατηγορίας, ἐν μὲν τῇ ἐξ Ἀρείου
 πάγου Βουλῆς ἐπὶ φόνῳ ἐκ προνοίας, ἐν δὲ τοῖς Ἐφέταις ἐπὶ ἀναι-
 ρέσει, ἠδύνατο ὁ διωκόμενος πρὸ τῆς ἀποφάσεως νὰ φύγη. Οἱ
 δὲ μετὰ τὸ ἐγκλημα οἰκοὶ μένοντες, ἔν' ἀντικρούσωσι τὴν γενο-
 μένην κατηγορίαν, ἠττώμενοι καταδικάζοντο νὰ φύγωσιν ἀειφυγίαν,
 ἐξ ἧς οὐδέποτε πλέον ἐν οὐδεμίᾳ περιστάσει ἀνεκαλοῦντο· καὶ
 ὅτε διὰ γενικῆς ἀμνηστίας ἐπετρέπετο νὰ ἐπανέλθωσιν οἰκαδὲ οἱ
 φυγόντες, ἐξήρουντο πάντοτε «οἱ ἐξ Ἀρείου πάγου φεύγοντες.»
 Ἐὰν δὲ καταδικασμένος φονεὺς εὕρισκετο ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ
 κράτους, συνελχιδιόταν καὶ ἐθανατοῦτο (Δημοθ. κ. Αρισ. 629).
 Ὁ δὲ τῶν οὕτω φευγόντων τινα ὑποδεχόμενος καὶ ἀποκρύπτων,
 ὑπέκειτο εἰς τὴν αὐτὴν τῷ φυγάδι τιμωρίαν. (Δημοθ. κ. Πολυκλ.
 1222. 2). Ὁ Δημοσθένης. (κατὰ Ἀρισ. 634), λέγει ὅτι τὸ μὲν
 φεύγειν ἐλέγχετο ἐπὶ τῶν εἰς φυγὴν ἕνεκα φόνου ἐκ προνοίας κα-
 ταδικαζομένων, τὸ δὲ μεθίστασθαι ἐπὶ τῶν ἕνεκα ἀκουσίως φόνου
 τῆς ἑαυτῶν μεθισταμένων. Καὶ τῶν μὲν πρώτων ἐδημεύετο καὶ ἡ
 περιουσία, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν δευτέρων. Καταγινωσκομένης ἐπὶ φόνῳ
 ἀποφάσεως κατὰ τινος, ἠδύνατο οὗτος νὰ ἐξέλθῃ τῆς πατρίδος
 αὐτοῦ δι' ὠρισμένης ὁδοῦ, διέμενε δ' ἐν τῇ ξένῃ ἕως οὗ ἤθελε
 συγκινήσει εἰς συμπάθειάν τινα τῶν τοῦ ἀναιρεθέντος οἰκείων
 («ἕως ἀναιδέσθηται τινα τῶν ἐν γένει τοῦ πεπονθότος»). Ἐν τῇ
 ἀπουσίᾳ αὐτοῦ τὰ κτήματα αὐτοῦ διετέλουν ἐπίτιμα, τουτέστι δὲν

ἐδημεύοντο· ἐὰν ὁμοῦς ἔμενον οἰκοὶ, ἢ ἐπανήρχετο πάλιν ἢ αἱ ἀ-
 παιτήσεις τοῦ νόμου ἱκανοποιηθῶσιν, ἐδιώκετο καὶ διὰ τῆς βίας
 ὑπερῷ ζετο. (Δημοθ. κ. Αρισ. 634 καὶ 644). Ἐὰν ποτε τις τῶν
 φευγόντων ἐπ' ἀκουσίως φόνου αἰτία κατηγορεῖτο δευτέρων ἐπὶ
 ἐκουσίως, ἐκρίνετο ὑπὸ τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἐν φρεαττοῖ λεγομένου δι-
 καστηρίου, ἐπὶ πλοίου ἀπολογομένου, ὅπερ οὐδ' ἀκυραν οὐδ' ἀ-
 ποβάθραν εἰς τὴν γῆν ἐβάλλε (Πολυδ. Η. 120). Εἶναι ἀγνωστον
 ἡμῖν τί ἐγένετο ἐὰν ἀσυμπαθεῖς συγγενεῖς τοῦ φονεμένου
 δὲν διηλάσσοντο τοῖς κτείνασιν, ἐπὶ πόσον δηλαδὴ οὗτοι διέμενον
 ἐν φυγῇ, καὶ πότε ἠδύνατο νὰ ἐπανέλθωσιν οἰκαδὲ. Ὅτι ἠδύνατο
 νὰ ἐπανέρχωνται οἱ ἕνεκα μόνον ἀκουσίως φεύγοντες φόνου μετὰ
 καιρὸν τινα, φαίνεται ὅτι καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι ὡς καὶ ἐν
 Ἀθῆναις ἦτον ἐπιτετραμμένον. (Μεούρσ. εἰς Λυκοφρ. 282. Εὐριπ.
 Ἴππολ. 37. καὶ Σχολ.) ὁ Πλάτων (Νομ. Θ. 865.), ὅστις κατὰ
 τὴν κοινὴν δόξαν ἀντέγραψε πολλοὺς τῶν νόμων αὐτοῦ ἐκ τῶν
 τῆς πολιτείας τῶν Ἀθηναίων, ὀρίζει εἰς ἕτος ἐν τῇ ἐπὶ ἀκου-
 σίῳ φόνῳ φυγῇ· ὅθεν καὶ ὁ ὅρος ἀπεινατισμὸς, ἐξηγούμενος ἢ
 ἐπὶ ἕτος φυγῇ διὰ φόνον, δεικνύει ὅτι ἡ συνθήκη ἦτον γενικῆ.
 Ἐκ τῆς Κύρου ἀναβάσεως τοῦ Ξενοφῶντος (Α. 8 §. 15.) μαθάνο-
 μεν ὅτι ἐν Σπάρτῃ καταγινώσκετο φυγῇ τοῖς ἀκουσίως πρᾶτ-
 τούσι φόνον· δὲν φαίνεται ὁμοῦς πόσον διήρκει αὕτη.

Διὰ φυγῆς καὶ δημεύσεως τῶν ὑπαρχόντων ἐτιμωροῦντο καὶ
 οἱ ἐκ προνοίας τραυματίζοντες τινα, εἰ καὶ δὲν ἀπέβαινε θανατη-
 φόρον τὸ ἐπενεχθῆν τραῦμα. (Λυσ. κ. Σιμ. σελ. 100, Δημοθ. κ.
 Ροι. 1018, 10)· καὶ οἱ ἐκρίζοντες τὰς ἱερὰς ἐλαίας, (Λυσίας ὑπὲρ
 Σηκ. ἀπολ. 1000) οἱ οὐδέτεροι μένοντες ἐν καιρῷ πολιτικῶν διχοστασιῶν. (Aul.
 Gell. ii. 12. Meier. Ἱστορ. Ατ. δικαί. σελ. 98).

Ἡ ὀστρακισμὸς ἦτον εἶδος τι φυγῆς, ἢ ἀειφυγίας· διέφερε δὲ
 ταύτης κατὰ τοῦτο· τῶν μὲν εἰς ἀειφυγίαν καταδικαζομένων ἐ-
 δημεύετο ἡ περιουσία, τῶν ἐξοστρακισσομένων δὲ οὐχί· καὶ τοῖς μὲν
 πρώτοις δὲν ὠρίζετο τόπος διαμονῆς, οὐδὲ χρόνος ἐπιστροφῆς, τοῖς
 δευτέροις δὲ ὠρίζοντο ἀμφοτέρω. Ἀναφέρουσι τινες ὡς ἐπινοητὴν
 καὶ δημιουργὸν τοῦ ὀστρακισμοῦ τὸν Κλεισθένην, θέντα αὐτὸν
 μετὰ τὴν ἀπέλασιν τῶν Πεισιστρατιδῶν. Ὁ Ἀριστοτέλης λέγει
 ὅτι αἱ δημοκρατούμεναι πόλεις περὶ πολλοῦ τὴν ἰσότητά ποιού-
 μεναι «τοὺς δοκοῦντας ὑπερχειν δυνάμει διὰ πλοῦτον, ἢ πολυ-
 φιλίαν, ἢ τινα ἄλλην πολιτικὴν ἰσχύν, ὡστράκιζον, καὶ μεθίστασαν
 ἐκ τῆς πόλεως χρόνους ὠρισμένους» (Πολιτ. Γ. 8).

Ἡ ὀστρακισμὸς δὲν ἦτον ποιητὴ καταγινωσκομένη ἐπὶ βῆτοισ ἐγ-
 κλήμασι, ἀλλὰ μετὰ τὰς τῶν κτωμένων ὑπέροχον ἐν τῇ πολιτείᾳ
 δύναμιν καὶ φόρον, ἢ φθῶνον διὰ τοῦτο τῷ δήμῳ ἐμποιοῦντων ἦτον
 ἄρα μέτρον προφυλακτικὸν πρὸς διατήρησιν τῆς ἰσότητος. Τὴν τα-
 πείνωσιν ταύτην τῆς ἐξόχου ἱκανότητος καὶ δυνάμεως διὰ τοῦ
 ὀστρακισμοῦ, ὀνομάζει ὁ Πλούταρχος (Ἀριστ. κεφ. 10) «φθῶνον
 παραμυθίαν φιλόφρων.» Ὁ ὀστρακισμὸς ἐνεργεῖτο οὕτω. Ἐσχη-
 ματίζετο ἐν τῇ ἀγορᾷ περίβολος δέκα ἔχων εἰσόδους, μίαν δὲ ἐ-
 κάστην φυλὴν· δι' αὐτῶν εἰσήρχοντο οἱ φυλέται, φέροντες ἕκαστος
 ὀστρακον, ἐν ᾧ ἐπιγέγραπτο τὸ ὄνομα τοῦ ἐξοστρακισσομένου.
 Οἱ ἐννεὰ ἄρχοντες μετὰ τῆς Βουλῆς παρίσταντο ἐν τῇ ὀστρακο-
 φορίᾳ· ὁ λαμβάνων οὕτω 6000 ψήφους τοῦλάχιστον, ὑποχρεοῦτο
 νὰ καταλίπῃ τὴν πόλιν (μεταστῆναι) ἐντὸς 10 ἡμερῶν. Ἐὰν ὁμοῦς
 οἱ κατ' αὐτοῦ ψῆφοι δὲν ἦσαν τοσοῦτοι, δὲν ἐξωρίζετο ὁ ὑποψῆ-
 φιος. (Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰπ. καὶ Πολυδ. Η. 19). Ὁ δὲ Πλούταρχος
 (Ἀριστ. Ζ.) λέγει ὅτι δὲν ἀπαιτοῦντο 6000 ψῆφοι κατὰ τοῦ μέλ-
 λοντος νὰ ἐξοριθῆ, ἀλλὰ τὸ ὅλον τῶν καταθετομένων ψήφων δὲν

ἐπρεπε νὰ ἦναι ὀλιγώτερον τῶν 6000. Τῶν νεώτερον ἀρχαιολόγων τινὲς μὲν δέχονται τὸ πρῶτον, ἄλλοι δὲ τὸ δεύτερον, συμφωνοῦσι δὲ πάντες ὅτι ὁ ἐξοστρακίζομενος δὲν ἀπέβαλε τὴν περιουσίαν αὐτοῦ — ὁ χρόνος δὲ τῆς ἐξορίας ἦτον 10 ἔτη. Ὁ ὄστρακισμὸς ἐλέγετο καὶ κεραμικὴ μάστιξ, ὡς ἐπὶ κεραμικῶν γραφομένων τῶν ὀνομάτων τῶν ἐξοστρακίζομένων. Πρὸ τῆς ὄστρακοφορίας ἐπρεπε νὰ βουλή καὶ ἡ ἐκκλησία ν' ἀποφασίσωσιν, ἐν τῇ ἐκτῇ τοῦ ἔτους πρυτανείᾳ, ἐν ἧσαν αὐτὰ ἀνάγκαια. Ἀποφασίζοντες δὲ ὤριζον τὴν ἡμέραν τῆς ἐνεργείας αὐτῆς. Πολλὰκι ἐν Ἀθήναις ἐπίσημοι ἄνδρες ἐξοστρακίζομενοι ἀνεκαλοῦντο ὑπὸ τῆς πόλεως, ὅτε εἴμεν ἀνάγκη τῆς παρουσίας αὐτῶν. Ἐκ τούτων ἦσαν ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Κίμων, ὁ Ἀλκιβιάδης κλ. Ὁ τελευταῖος ἐξοστρακισθεὶς ἐξ Ἀθηνῶν ἦτον ὁ Ὑπέρολος· ἔκοτε περιέπεσον εἰς ἀχρηστίαν τὸ ἔθος τοῦτο, ἕνεκα τῆς γινομένης καταχρήσεως αὐτοῦ. (Πλάτ. Νικ. 11. Ἀλκιβ. 13. Ἀριστ. 7., Θουκ. Η. 73).

Ὁ ὄστρακισμὸς ἦτον ἐν χρήσει καὶ παρ' ἄλλαις δημοκρατουμέναις τῆς Ἑλλάδος πόλεσιν, ὡς καὶ ἐν Ἀθήναις. Οἶον εἰς Ἄργος, Μίλητον, Μέγαρον. ἀλλ' οὐκ ἔχομεν εἰπεῖν πῶς ὡς ἐνεργεῖτο. Ὁ Ἀριστοτέλης λέγει (Πολιτ. Γ. 8.) ὅτι στωικατικῶς ἐχρῆντο αὐταὶ τοῖς ὄστρακισμοῖς, οὐδὲν ἀποβλέποντες πρὸς τὸ τῆς οἰκείας πολιτείας συμφέρον.

Τὸν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὄστρακισμὸν ἐμιμήθησαν οἱ Συρακοῦσιοι, ὀνομάσαντες αὐτὸν πεταλισμὸν, ἐπειδὴ ἔγραφον ἐν φύλλοις (πετάλοις) ἐλαίας τὸ ὄνομα τοῦ μέλλοντος ἐξοστρακισθῆναι· διήρκει δὲ ὁ πεταλισμὸς τινος ἐπὶ πέντε μόνον ἔτη, διότι ἐνόμιζον ὅτι ἦτον ἀρκετὸς τοσοῦτος χρόνος, ἵνα καταβάλῃ τὴν ὑπερῆρανίαν καὶ κηδυσθῇ τὰς ἐλπίδας τοῦ πεταλισμοῦ. Ὁ παρὰ τοῖς Συρακοῦσις ὄμοιος πεταλισμὸς δὲν διετηρήθη ἐπὶ πολλῷ, διότι ὁ ἐκ τῆς δι' αὐτοῦ ταπεινώσεως φόβος ἀπέτρεπε τοὺς θελιτόταυ τῶν πολιτῶν τοῦ νὰ λαμβάνωσι μέρος εἰς τὰ δημόσια πράγματα· ἢ δὲ ἐκ τούτου ἐκπαύλις καὶ κακῇ διεύθυνσι τῆς πολιτείας ἐπὶ νεύου ταχέως τὴν ἀνάγκη τῆς καταργήσεως τοῦ πεταλισμοῦ νόμου. (Ἀδ. ΙΑ. 87).

Ἐν Ἀθήναις, ὅτε κατατάττετο τις εἰς δῆμόν τινα, χωρὶς νὰ ἔχη τὰ πρὸς τοῦτο προσόντα, ἀπέβάλλετο, ἢ δὲ ἀποβολὴ αὐτῆ ἐλέγετο τῶν ἐκφυλλοφορητῶν (Λυσ. κ. Νικομ. σελ. 844 Meier Ατ. δικ. 83). Ἐκτὸς τῶν διὰ νόμου ἐξοστρακίζομένων, πλείστοι ἄλλοι διακεκριμένοι πολῖται καὶ μεριδίων πολιτικῶν ὄηγοι ἐφευγον ἐκ τῆς ἐαυτῶν πατρίδος ἑκούσιως, ἢ καὶ βιάζόμενοι, ὅτε ὑπερίσχυεν ἢ ἀντιπολιτευομένη αὐτοῖς μερὶς ὀνόμαζοντο δὲ οὗτοι οἱ φεύγοντες ἢ οἱ ἐκπεσόντες· ἐπανερχόμενοι δὲ ἐλέγοντο κατελλθόντες, ἢ δὲ ἐπιστροφή αὐτῶν καθόδος· οἱ παραγγελλόμενοι δὲ νὰ ἐπαναφέρωσιν αὐτοὺς οἰκάδε ἐλέγοντο κατάργοντες (κατάγειν).

—000—

Οἱ Γουέβροι.

Οἱ παρ' ἄλλων μὲν Γουέβροι ἡ Γαῶβροι (ἄπιστοι), ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν δὲ Περσίς, καὶ ὑφ' ἐαυτῶν Βεχένδιοι (ὀρθόδοξοι) ὀνομαζόμενοι, εἶναι πλανήτης καὶ εἰς πολλὰς τῆς Περσίας καὶ τῶν Ἰνδιῶν χώρας διεσπαρμένοι λαοί, ἐλευθὲν λείψανον τῆς ἀρχαίας Περσικῆς μοναρχίας, τὴν ὅποιαν οἱ θρησκονόμοι ἀραβες Καλίφαι κατέστρεψαν, τῷ 2' αἰῶνι, διὰ νὰ θέσωσιν ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ τοῦ Ζωροάστρου τὸν Θεὸν τοῦ Μωάμεθ. Οἱ αἰμοχαρεῖς οὗτοι προσηλυτισταὶ κατηνάγκασαν τοὺς πλείστους τῶν Περσῶν, ν' ἀρνηθῶσι τὴν θρησκείαν τῶν Πατέρων αὐτῶν· οἱ ἄλλοι τούτων ἐφυγον καὶ διεσπάρθησαν εἰς διαφόρους τῆς Ἀσίας χώρας, ὅπου ἀπάτριδες καὶ ἀβασίλευτοι, καταρρονημένοι καὶ μισημένοι παρὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν, ἐπιμόως δὲ ἀφωσιωμένοι εἰς τὰ ἔθνη αὐτῶν, διετήρησαν μέχρι τοῦ νῦν τὴν θρησκείαν τῶν Μάγαν, καὶ τὴν λατρείαν τοῦ πυρὸς, ὡσαύτῃ μνημεῖον μιᾶς τῶν ἀρχαιότερων τοῦ κόσμου θρησκειῶν.

Ἄν καὶ ὕφισταται ἐτι πολλὴ δεσποδαιμονία καὶ πλειοτέρα ἀμάθεια παρὰ τοῖς Γουέβροις, οἱ περιηγηταὶ μᾶς διδούσιν ἐκ συμφώνου περὶ αὐτῶν ἰδέαν, πολὺ τὸ διάφορον περὶ τῆς τύχης αὐτῶν ἐμποιοῦσαν. Πτωχοὶ καὶ ἀφελεῖς περὶ τὸν ἰατισμὸν, πρῶτοι καὶ ταπεινοὶ περὶ τοὺς τράπους, ἀνεπίσκοποι, φιλόθεοι καὶ φιλόπονοι, δὲν ἔχουσιν μεταξὺ αὐτῶν ἐπίτις, εἶναι δὲ πάντες τεχνίται, ἐργάται, καὶ γεωργοὶ ἐπι-

σμοι. Φαίνεται μάλιστα ὅτι εἶναι δόγμα τῆς παλαιᾶς αὐτῶν θρησκείας, ὅτι ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται ἐπὶ τῆς γῆς ἵνα καλλιεργῇ καὶ ἀραρίξῃ αὐτὴν, ὡς καὶ νὰ συντελῇ εἰς αὐξάνειν τοῦ πληθυσμοῦ τῶν κατοίκων αὐτῆς· διότι πιστεύουσιν ὅτι ἡ γεωργία δὲν εἶναι μόνον ὄρατον καὶ ἀθῶν ἐπάγγελμα, ἀλλὰ καὶ θεῶστον τὸ γεωργεῖν εἶναι, λέγουσιν, προεῦχεσθαι. Ἢ δὲ πίστις αὐτῶν καταλέγει εἰς τὴν τύχην τῶν ἀρετῶν τὴν δειροφυεῖαν, τὴν ἐκχέρσασιν γῆς, (τὸ νεφ), καὶ τὴν τεκνοποιάν. Ἀκολουθοῦντες τὰς ἀρχαίας δὲ τούτας, τὸσον ἀρχαίως, ὥστε πανταχοῦ ἄλλοι ἐν παντελεῖ λήθη διατελοῦσας, δὲν τρώγουσι βότον κρέας, ἐπειδὴ τὸ ζῶον τοῦτο χρισμῶσει εἰς τὴν γεωργίαν, οὐδὲ τὴν γαλοῦχον βούν. Φεῖδονται ἐτι καὶ τοῦ ἐγείροντος αὐτοῦ, καὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου προαναγγέλλοντος ἀλεκτρυόνος. Τιμῶσι ἰδιωζόντως τὸν κύνα, ὡς φύλακα τῶν ποιμνίων καὶ τῆς οἰκίας. Θρησκουτικὸν καθήκον ἐαυτῶν νομίζουσι τὸ φρονεῖν τὰ ἐντομα καὶ πάντα τὰ λυμαντικά ζῶα νομίζουσι δὲ ὅτι ἐκτελούντες τὴν ἐντολὴν ταύτην καθορίζονται ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν. Ἐχόντες τοιαύτην πρακτικὴν ἠθικὴν οἱ Γουέβροι δὲν εἶναι οὐδαμῶ ὄληδροι ἔξοι· αἱ κατοικίαι αὐτῶν εἶναι λίαν εὐδιάκριτοι, ἐνῶ ἡ ἀρχαία αὐτῶν πατρίς, τῆς ὁποίας τὴν εὐφροίαν ἐγκωμιάζει ἡ ἱστορία, εἶναι πλέον ἔρημος καὶ ἀκαλλέργητος, ὑπὸ τὴν δεσποτίαν τῶν ἀποβολόντων αὐτοῦ ἐνευθεν δικτελοῦσα.

Εἶναι φιλοξενώτατοι πρὸς πάντας· εἰς οἰκονόμους ἔθνος καὶ ἀνάνηκως. Ποτὲ δὲν λαλοῦσι ἐνώπιον τῶν φιλοξενουμένων περὶ τῆς θρησκείας των, οὐδὲ κατακρίνουσι τινα· ἔχουσιν ὄρον ἀπαράβατον τὸ καλῶς πρὸς πάντας διακίεσθαι· καὶ οὐδένα ἐνοχλεῖν. Βδελύσσονται ἐν γένει τοὺς κατακτητὰς· καὶ ἐν κακῇ τίθενται μοῖραν τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον, ὡς ἐχθιστον τῆ ἀνθρωπότητι διατελέσαντα. Εἰ καὶ δικαιοῦνται νὰ μισῶσι πρὸ πάντων τοὺς ἐξολοθρευτὰς αὐτῶν, οὐδὲν κατ' αὐτῶν ποιοῦσι· πιστεύοντες δὲ ὅτι ἡ θεία πρόνοια θέλει ποτὲ τιμωρήσει τοὺς ἀδικήσαντας αὐτοῦ, ἡσυχίαν ἄγρουσι. Πεπονήτες εἰς ἀρχαίαν τινὰ παράδοσιν, περὶ ἧς ποιοῦσιν ἀείποτε λόγον εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν, προσδοκῶσι τὴν ὑπερίσχυσιν τῆς θρησκείας αὐτῶν καὶ τὴν ἐπικράτειαν αὐτῆς· ἐρ' ὅλων τῶν κατοίκων τῆς ὑψηλοῦ καὶ πιστεύουσιν ἐτι, εἰ καὶ ἀριστώσιν, ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι λαοί, ὅτι ἐλευσονται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἄνδρες ἐπίσκοποι καὶ περρωτισμένοι, ὅστινες θέλουσιν καταστήσει εὐδαίμονας τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἐτοιμάσει αὐτοὺς εἰς τὸν μέγαν ἀκακισμὸν.

Πειθαρχία αὐστηρὰ καὶ ἥδη χρηστὰ ἐπικρατοῦσιν ἐν τοῖς οἰκίαις αὐτῶν γυναῖκα ἀγοντα ὁμοθρήσκους τε καὶ ὁμογενεῖς. δὲν ἀνέχονται οὐτε τὰς διγαμίας οὐτε τὰς διαζύγια. Ἐν περιπτώσει μόνον στερῶσιν, δύνανται, μετὰ ἐνείκα ἐτῶν παρῆλθον, νὰ λαμβάνωσι καὶ δευτέραν γυναῖκα, χωρὶς ν' ἀποβάλλωσι τὴν πρώτην. Πανταχοῦ, ὅπου ἀνέχονται, ὑπέκεινται τοῖς κειμένοις νόμοις, διάγουσι δὲ ἐν ἑαυτοῖς ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῶν πρεσβυτέρων αὐτῶν, ὅστινες ἡσάν ποτε ἀρχόντες αὐτῶν.

Οἱ Γουέβροι ἔχουσιν ἱερεῖς ἰσχυρίζομενος ὅτι κατάργονται ἐκ ἀρχαίων μάγων· ὑπόκεινται δὲ οὗτοι εἰς αὐτοκράτορα ἀρχιερέα, ὃν ἀποκαλοῦσι Δεστοῦρ, Δεστοῦραν, ὅπερ ἐστὶ, κανὼνα τῶν κανόνων, ἢ νόμον τῶν νόμων. Οἱ ἱερεῖς οὗτοι δὲν ἔχουσιν ἴδιον ἰατισμὸν, εἶναι δὲ ἀμαθεῖς καὶ μόλις ὑπέρτεροι τοῦ κοινῶ λαοῦ· ἔχουσι μόνον τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ ἱεροῦ πυρὸς, ἐπιβάλλουσι μετανοίας κανόνας, συγχωροῦσιν ἀμαρτίας, καὶ διανέμουσι κατὰ μῆνα, χάριν ἀργυρολογίας, εἰς τὰς οἰκίας ἱερῶν πυρὸς καὶ δαμάλεως οὔρου εἰς καθαρισμὸν χρησίμων.

Ἰσχυρίζονται ὅτι κατέχουσιν ἐτι τοῦ Ζωροάστρου τὰς βίβλους, ἀς οὐρανὸν ἐλαβον, ἀλλὰ δὲν δύνανται πλέον ν' ἀναγινώσκωσι ταύτας· τὰ δὲ εἰς αὐτὰς ὑπομνήματα εἶναι ἐπίσης ἀρχαιότατα. Αἱ βίβλοι αὐταὶ περιέχουσιν ἀποκαλύψεις τῶν μελλόντων γενέσθαι μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, καὶ ἀστρολογικὰς καὶ χρησμολογικὰς πραγματείας· ἄλλως τε αἱ περὶ τῶν προφητιῶν αὐτῶν, καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς θρησκείας αὐτῶν παραδόσεις ἀποτελοῦσιν ὕψισμα τῆς τερπτικῶν μύθων καὶ παιδαριωδῶν κατασκευασμάτων, κἀκίστα συμπλεγμένων, πλὴν οὐδὲν εἰς τὴν ἠθικὴν ἀντιβαίνοντων, ὅπερ ἐνυπάρχει εἰς πάντα τὰ ἀσιατικὰ θρησκείματα, ἐξ ὧν ἀν ἀφαιρεῖτο τὸ μυθώδες καὶ ἡ διαφορά τῶν ὀνομάτων Κορονικίου, Βραμά, Ζωροάστρου κλ. ἤθελε μείνη κατ' οὐσίαν κοινὴ τις πίστις αὐτοῖς, ἣν τὸν παράδοξος καὶ μᾶλλον εὐλογησάντις.

(Μστ. Α. Β.)

ἀκολουθεῖ.

Βέδα.

Περὶ τῆς ὁμιλίας γενομένης ἐν τῇ συνεδρίσει τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ Βασιλικῆς Ἀσιατικῆς ἑταιρίας, ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς καθηγητοῦ Οὐίλσον, τῇ 15 Ἰανουαρίου 1853. Περὶ τῶν Βεδῶν, ἱερῶν παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς Βιβλίων.

Ἢ ὑπαρξὶς τῶν Βεδῶν ἐγένετο γνωστὴ ἐν Εὐρώπῃ μεσοῦς τῆς παρελθούσης ἑκατοσταετηρίδος. Οἱ δὲ σκεπτικοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης φιλόσοφοι, μετὰ πολλῆς ἐπιθυμίας προσδέγοντο τὴν ἄφιξιν τῶν βιβλίων αὐτῶν, θεωροῦντες αὐτὰ ὡς ἀρχαιότερα καὶ μᾶλλον ἀξιόπιστα πάσης ἄλλης γνωστῆς περὶ τῆς δημιουργίας μαρτυρίας. Ἦτον πλὴν δύσκολον νὰ εὐχαριστηθῇ ἡ περιέργεια αὐτῶν, διότι οἱ βραχμῶνες ἐφιλάττον τὰς ἱερὰς αὐτῶν βίβλους μετὰ ζήλοῦ ποσοῦτος· μόλις δὲ τῷ 1789 ἔφθασαν εἰς Εὐρώπην ἀντίτυπον αὐτῶν ἐν, ὅπερ εὐτυχίως καὶ λάθρῃ ἐν Γενεύῃ ὁ συνταγματάρχης Πολιέρος προσήνεγκεν τῷ Βρετανικῷ Μουσείῳ. Ἀποσπάσματα ἐξ ἄλλων βιβλίων ἐδημοσιεύοντο ὁμοίως πρὸς τὸν Βραχμῶνα ὡς τεμάχια ἐκ τῶν Βεδῶν, καὶ ἱερουταὶ ἱεραπόστολοι, ἐτι μᾶλλον εἰς τὴν ἀπάντην προκόψαντες, ἐδημοσίωσαν νόβους Βέδας πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῶν εὐθέτους. Τῶν δημοσιωγημάτων τούτων ἐν, ἡ ἔξοδος Βέδα, μεταφράσθη εἰς τὸ γαλλικόν, καὶ μολοντό ἦτον προφανῶς κίβδηλος, εἰσενερίθη ὑπὸ τοῦ Βολταίρου ὡς τὸ πολυτιμώτατον τῶν ἐξ ἀνατολῶν προελθόντων ποτὲ δώρων, καὶ ἀπερνήματο γνώμην, ὅτι ἦν τοῦτο γεγραμμένον τετρακόσια τοὐλάχιστον ἔτη πρὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. . . . Αἱ Βέδαί, τέσσαρες οὖσαι, συνίστανται ἐκ δύο μερῶν, τὴν Μαντρά καὶ τὴν Βραχμάναν. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον συγκροτεῖται ἐξ ὕμνων, τὸ δὲ δεύτερον περιέχει κυρίως ὀδηγίας περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὕμνων αὐτῶν εἰς τὰς κυριώτερας θρησκουτικὰς τελετάς. Μεταφυσικαὶ πραγματεῖαι ὀνομαζόμεναι « Οὐπανισάδς » περιλαμβάνονται ἐν τῇ Βραχμάνᾳ. Τὸ ὅλον τῶν ὕμνων ὁμοῦ ἀποτελεῖ τὴν λεγομένην Σ α γ χ ι τ α ν τῆς Βέδας. Ἢ δὲ λεγομένη Ριγβέδα περιέχει 10,000 στροφάς, ἢ δὲ Σάμα ἢ τρίτη Βέδα περίπου 1600. Ἐκ τῶν τεσσάρων Βεδῶν ἡ Ριγβέδα εἶναι ἀναντιρρήτως ἡ ἀρχαιότερα, διότι μέρη αὐτῆς εὐρίσκονται ἐν ταῖς ἄλλαις. Οἱ ἐν τῇ Μαντρά ὕμνοι εἶναι ἀρχαιότεροι τῆς Βραχμάναν, καὶ αἱ οὐ π α ν ι σ ι α δ ε ς, ἂν καὶ εἰσενερίθησαν ὡς μέρη τῆς Βέδας πάντοτε, ἀνέκρουσιν ὄμοιος εἰς ἄλλην πάντως ἐποχὴν καὶ ἄλλοιον σύστημα. Ἢ πρῶτιστη ἀξία τῶν Βεδῶν συνίσταται εἰς τὴν ἀρχαιότητα αὐτῶν. Ὁ Κ. Οὐίλσον ἀπέδειξε διὰ πολλῶν ὅτι ἡ Ριγβέδα συντάχθη 14 ἢ 15 αἰῶνας π. Χ. ὅπερ συμφωνεῖ μὲ τὸ συμπέρασμα περὶ τῆς χρονολογίας τῆς βίβλου ταύτης τοῦ Κόλεβρουκ, ἐξαχθέν παρ' αὐτοῦ ἐκ τῶν ἀστρονομικῶν ἀναγραφῶν τῶν ἐν τοῖς ἐν αὐτῇ ὕμνοις ἀπαντομένων. Εἶναι δὲ αὐτὴ σύγχρονος τῇ Πεντατεχῷ. — Ἢ λατρεία τῶν Βεδῶν ἀναφέρεται ἀποκλειστικῶς σχεδὸν εἰς προσωποποιημένα στοιχεῖα. τὸ δὲ μάλιστα ἀξιοσημειώτων ἀποτέλεσμα τῆς γνώσεως τῶν βιβλίων τούτων εἶναι ἡ ἀνακάλυψις, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐν αὐτοῖς οὐδεμία ἀναφορά ἢ μαρτυρία πρὸς τὰ παρὰ τῶν νῦν Ἰνδῶν πρεσβεύομενα δόγματα, καὶ τὸ σύστημα τοῦ Ἰνδουισμοῦ αὐτῶν. Ἢ ἱερὰ Τριάς, ἡ Λιγκῆ, ἡ θεότης Δουργά, αἱ ἐσαρκώσεις τοῦ Βισνοῦ, καὶ πᾶν ὅ, τι συνίσταται τῶν νῦν προέχοντάς καὶ ὑψηλῶν Ἰνδουισμῶν, εἶναι ἀγνωστα εἰς τὰς Βέδας. Ἀμφίβολον εἶναι ἐτι ἂν ὑπάρχῃ ἐν αὐταῖς ἔχνος τι τοῦ δόγματος τῆς μετεμψυχώσεως. Καὶ περὶ τῶν τάξεων ἐτι δὲν ὑπάρχει που ἐν αὐταῖς ῥῆθην τι δριζύμενον, ὡς οὐδὲ διάταξις τις ἢ γνώμη περὶ τῆς ἐμπροσθεως τῶν χερῶν. Οἱ Ἰνδοὶ φαίνεται ὅτι ἦσαν ὑπερβόρειος λαὸς καὶ τῆς Σουθικῆς φυλῆς κληδός, οἱ δὲ τῶν Βεδῶν ἀναφέρονται οἰκόντες ἐν Πουγγιάβη καὶ παρὰ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ἦσαν δὲ λαὸς γεωργικῶς, πλὴν ἔχον καὶ πτεραν τοῦ ἐμπορίου, τῆς ναυτιλίας, τῆς βιομηχανίας, διότι ὁ ἵππος, ἡ κἀμήλος καὶ ὁ ἐλέφας ἐγένοντο πρῶτος χρῆσιν αὐτῶν. Συχνὰ δὲ γίνεται μείλια τοῦ ἐπιτηδεύματος τοῦ ὕμνων, τοῦ λεπτουργοῦ, τοῦ χρυσοκόου κλ. Ὁ πραγματικὸς χαρακτῆρ τῶν βιβλίων αὐτῶν διατέλει ἐτι ἀγνωστος παρὰ τοῖς νῦν Ἰνδοῖς, ἕνεκα τῶν τῆς γλώσσας δυσκολιῶν· διότι οἱ ἀπαγγέλλοντες τοὺς ὕμνους βραχμῶνες ἐν ταῖς τελευταῖαις αὐτῶν δὲν ἰσχυρίζονται ὅτι ἐννοοῦσιν αὐτοὺς. Διὰ τῆς ἀγγλικῆς δὲ γλώσσας, τὴν ὅποιαν πολλοὶ ἤδη ἐξέμαθον, καὶ ἄλλοι διδάσκονται, οἱ νῦν Ἰνδοὶ θέλουσιν ἐννοήσει τὰ συγγράμματα ἐκεῖνα, ὅπερ θεωροῦσιν ὡς βῆσιν τῆς πίστεως αὐτῶν καὶ θέλουσιν ἰδῆ τὴν τελείαν κορυφότητα τοῦ θμιέλου τούτου, ὡς

οὐδὲν στήριγμα παρέχοντος τοῖς παρ' αὐτῶν πρεσβευομένοις θρησκείμασι. Καὶ παρὰ τοῖς Εὐρωπαϊοῖς ἐρευνηταῖς ἐτι ἡ μεταφράσις τῶν Βεδῶν θέλει ἔχει πολὺ τὸ διάφορον, διότι θέλουσιν ἰδεῖν ἐν αὐταῖς τὴν ἀρχαίαν παράστασιν λαοῦ καὶ νῦν ἐτι ὡς ἔθνος ὑπάρχοντος, μετὰ παρῆλθον τρισχιλίων ἐτῶν.

(Literary Gazette).

—000—

(Συνέχεια ἴδου ἀριθ. 18.)

1. Εἰς τὸ νότιον ἡμισφαίριον ὁ τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ χεῖμαρρος ὑπερέβαλε τοῦς δύο ἄλλους. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς αὐτοῦ πλευρᾶς κατέστρεψε τὰς παραλίαις τῆς Ἀμερικῆς, ἦνοιξε πολυκρήθιμους κόλπους καὶ ὄρμους, ἀπέσπασε πολλὰ μέρη καὶ τὰ μετέβαλεν εἰς νήσους· φθάσα δὲ εἰς τὴν ἄκρην αὐτῆς ἀπέσπασε τὸ μέγιστον μέρος καὶ παρέσυρεν αὐτὸ πρὸς ἀνατολὰς, πρὸς τὸ μέρος αὐτὸς ἐξηπλώθη. Διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ πλευρᾶς κατεσύντριψε καὶ διεχώρισε τὴν Νέαν Ζηλανδίαν, κατέκλεισε τὰς χαμηλὰς παραλίαις τῆς Αὐστραλίας, τῆς ὁποίας συνέτριψε τὴν ἄκρην, ἀποσπᾶσας ἀπὸ αὐτῆς μέγα μέρος, τὸ ὅποιον συμπαρέφερε πρὸς δυσμάς, πρὸς τὸ μέρος ἐξηπλώθη. Εἰς δὲ κλάδος αὐτοῦ στραφεῖς πρὸς ἀρκτον ἦνοιξε τὸν κόλπον τῆς Αὐστραλίας καὶ πολλοὺς ἄλλους εἰς αὐτὸν εὐρισκομένους.

Οἱ χεῖμαρροι τῶν δύο ἄλλων ὠκεανῶν ἦσαν μικροὶ· ὁ Ἰνδικὸς, ἠνωμένος μὲ ἕνα κλάδον τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἐξηπλώθη πρὸς δυσμάς καὶ ἐχθρῆ πρὸς ταύτην τὴν διεύθυνσιν, συμπαράσρας τὴν ἄκρην τῆς Ἀφρικῆς, χωρὶς νὰ δυνήθῃ νὰ τὴν σχίσῃ ἢ συντρίψῃ.

2. Εἰς τὸ θύρειον ἡμισφαίριον ὁ χεῖμαρρος τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ κατέστρεψε διὰ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ πλευρᾶς τὰς παραλίαις τῆς Ἀμερικῆς, ἦνοιξε τὸν μέγαν τῆς Καλλιφορνίας Κόλπον καὶ πολλοὺς ἄλλους· ἀλλὰ φθάσας τὴν ἄκρην τῶν Ἄνδεων, διεχύθη πρὸς ἀνατολὰς καὶ διέβη τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανόν. Ἢ δὲ μέση μερὶς τοῦ χεῖμαρρου συνέτριψε τὰς θορύβους παραλίαις καὶ τὰς κατεπόντιαις καὶ οὕτως ἐγεννήθη ἐκεῖ πλῆθος νήσων, ὄρμων καὶ κόλπων. Διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ πλευρᾶς ὁ χεῖμαρρος ἦνοιξε τὸν μέγαν Σινικὸν κόλπον, ἀπέσπασεν ἀπὸ τῆς Ἀσίας μέγα μέρος, ἐξ οὗ ἐγεννήθησαν αἱ Ἰαπωνικαὶ καὶ ἄλλαι περῶναι νῆσοι, ἦνοιξε τὸν κόλπον τῆς Καμτζάτσκα, καὶ τελευταῖον κατεπόντιαις τὰ χαμηλὰ μέρη τῆς Σιβηρίας· Ὁ Ἰνδικὸς χεῖμαρρος ἦνοιξε τὸν Περσικὸν κόλπον καὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, διέβη εἰς τὴν Μεσόγειον, ἀνεκλάσθη ὑπὸ τῶν παραλίῶν τῆς Ἀσίας· εἰς αὐτοῦ βραχίονα καὶ ἐστράφη πρὸς δυσμάς, ἐνῶ ἕτερος διέβη κατ' εὐθείαν διὰ τοῦ Σουεζίου ἰσμοῦ καὶ ἐνωθεῖς μὲ τὸν εἰρημένον προσέβαλε τὰς μεσημβρινὰς τῆς Εὐρώπης παραλίαις· τὰ ἀποσπασθέντα αὐτῶν μέρη μετεβλήθησαν εἰς πολυκρήθιμους νήσους, τὰ δὲ διασχισθέντα χρησαίμευσι τὴν σήμερον ὡς ὄρμοι καὶ κόλποι. Φθίσαντες δὲ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀφρὺ ἀπέσπασαν τὴν Σικελίαν καὶ ἦνοιξαν τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, συνεκρούθησαν μὲ τὸν διαβάντα διὰ τῆς Σαχάρας κλάδον τοῦ Ἀτλαντικοῦ χεῖμαρρου. Οἱ δύο κλάδοι ἠνωμένοι διέβησαν πλαγίως τῶν Περνηαίων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν χεῖμαρρον.

Τοῦ δὲ Ἀτλαντικοῦ χεῖμαρρου ἡ δεξιὰ πλευρὰ ἀπέσπασε τὰς Καναρίους νήσους, ἀφρὺ ἄφηνεν ἕνα βραχίονα νὰ διαβῇ διὰ τῆς Σαχάρας εἰς τὴν Μεσόγειον· ἕτερος βραχίονας διέβη εἰς τὴν θάλασσαν διὰ τοῦ Ἡρακλείου πορθμοῦ. Ἢ δὲ μέση μερὶς τοῦ χεῖμαρρου τούτου συνεκρούθη εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ὠκεανοῦ μὲ τὸν βραχίονα τοῦ Ἰνδικοῦ καὶ μ' ἐκείνου τοῦ Εἰρηνικοῦ χεῖμαρρου. Οἱ τρεῖς ὁμοῦ χεῖμαρροι προσέβαλον τὴν δυτικὴν τῆς Εὐρώπης παραλίαν καὶ τὴν κατέσχισαν· ἀπὸ δὲ τῶν ἀποσπασθέντων μερῶν ἐγεννήθησαν αἱ Βρετανικαὶ νῆσοι, πλουτισμένοι ἀπὸ πολυκρήθιμων κόλπων καὶ ὄρμων εἰς τὰς μεσημβρινὰς καὶ δυτικὰς αὐτῶν παραλίαις. Διὰ τοῦτο οἱ κόλποι καὶ ὄρμοι τῶν δύο ὠκεανῶν ζωνῶν ἔχουσι τὰ στόμια χάσκοντα πρὸς τὸν Ἰσημερινόν· εἰς δὲ τὴν διακεκαμμένην ζώνην οὐδὲν τοιοῦτον ὑπάρχει.

(ἀκολουθεῖ).

— Βέλτιον ἔχειν πόδα ἕνα ἢ βακτηρίας δύο. Ὅταν ἡ πτωχία εἰτέρηται διὰ τῆς θύρας, φέυγει ἡ εἰρήνη διὰ τοῦ παραθύρου.

—000—

ΔΙΑΦΟΡΑ

Η Α. Β. Ι. ο Μέγας Δούξ του Όλδεμβούργου, Παύλος Φρε-
δερίκος Αύγουστος, Σεβαστός πατήρ τής Μεγαλειοτάτης Βασιλείας
ήμων, γεννηθείς τῇ 13 'Ιουλίου, 1783 και από του 1829 αίσίως
και πατρικῶς ἡγεμονεύσας, ἀπεδήμησεν ἐκ τῶν προσκαίρων εἰς τὴν
αἰωνιότητα, λύπη καταλιπὼν πικρὰν τοῖς Σεβαστοῖς Αὐτοῦ γόνοις
και τοῖς περιλημένοις Αὐτῷ ὑπηκόοις. Ὁ μέχρι λατρείας φίλων
τὴν πανάγαθον ἡμῶν Ἄνασσαν Ἑλληνικὸς λαός, ὑπὸ ἀλγεῖνης συσχέ-
θεις συμπαθείας, συμμερίζεται ἐγκαρδίως τὴν θλίψιν τῆς Α. Μ. τῆς
Βασιλείας ἐπὶ τῷ εἰρημένῳ θλιβερῷ συμβάντι, Πάντες οἱ ἐν τέλει
και ἐπιτροπαὶ τῶν βουλευτικῶν σωμάτων, και οἱ Κ. Κ. ἀντιπρόσωποι
τῶν ξένων ἡγεμόνων παρέστησαν ἐνώπιον τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος
και ἐξέφρασαν τὴν θλίψιν αὐτῶν· διετάχθη δὲ και τρίμηνον ἐπίση-
μον πένθος ἐν τῇ Αὐλῇ.

— Ἐξεδόθησαν ἤδη δαπάναις τοῦ Κ. Ἀνδρίου Κορομηλά οἱ περὶ
τῶν ἄλλοτε ἐγράψαμεν πίνακες Γραμματικῆς τῆς ὀμιλουμένης Ἑλλην.
γλώσσης, πρὸς διδασκαλίαν τῶν εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα φοιτῶν-
των μαθητῶν. Οἱ πίνακες οὗτοι εἶναι μεθοδικοὶ και εὐκρινεῖς, και
πολὺ δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὸ συνδιδασκτικὸν τμήμα τῶν
δημοτικῶν σχολείων. Ἐκμανθάνοντες τὰ ἐν αὐτοῖς περιεχόμενα οἱ
παῖδες, θέλουσιν εὐκοπώτερον κατανοεῖν, εἰς τὰ Ἑλληνικὰ σχολεῖα προ-
βιβαζόμενοι, τὴν γραμματικὴν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης, και
ταχύτερον προκόπτει εἰς αὐτήν. — Ὁ Κύριος Ἀνδρέας Κορομηλάς
φιλοτιμείται νὰ χορηγῇ ὁσημέραι τῇ σπουδάζουσῃ νεότητι εὐθετα
πρὸς τὴν παιδείαν αὐτῆς βοηθήματα, ἀναθέτων ἐκάστοτε τὴν σύνταξιν
αὐτῶν εἰς διακεκριμένους και εἰδικούς περὶ τὰ τοιαῦτα λογίους, ἀ-
φειδῶς εἰς τοῦτο δαπανῶν· φροντίζει δὲ οὐχ ἤττον νὰ ᾔηται και ὁ τύ-
πος τῶν βιβλίων του λαμπρός, και ταῦτα παροραμάτων ἁμοῖρα και
ἴσον οἷόν τε εὐωνα.

— Τὸ τὴν Ἀμερικὴν και τὴν Εὐρώπην ἅπασαν συγκινήσαν, και
ὑπὲρ τῶν μαύρων ἐν Ἀμερικῇ δούλων πάντων τὴν συμπάθειαν διε-
γεῖραν σύγγραμμα τῆς Κυρίας Η. Β. Στόου, εἰς τὰς κυριωτέρας Ἑυ-
ρωπαϊκὰς γλώσσας και εἰς αὐτὴν τὴν Ῥωσικὴν μεταφρασθὲν, μεθερ-
μηνεύεται ἤδη και εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ πρωτοτύπου.
Περὶ τοῦ σπουδαίου τούτου βιβλίου ἐπιγραφόμενον Uncle Tom's
Cabin (τοῦ θεοῦ Ὠμαῖ τὸ οἰκίδιον) θέλομεν σημειώσῃ τὰ δέοντα
εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον μας.

— Ὁ ἐκ τῆς ἐν Κανταβριγία σχολῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Αἰδέσιμος
Churchill Babington, ἀσχοληθεὶς ἐσχάτως εἰς τὴν ἐκδοσιν τῶν λό-
γων τοῦ Ῥήτορος Ἰπερίδου, ἀπήγγειλεν ἐνώπιον τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ Βασι-
λικῆς ἐταιρίας τῆς Φιλολογίας, συνεδριαζούσης τὴν 15 Ἰανουαρίου
τ. ε., περίεργον και σπουδαῖον ἀφήγησιν περὶ τούτων. Ἀνέφραεν ἐν
ἄλλοις ὅτι ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Κ. Haggis ἀνεκάλυψεν ἐν Θήβαις τῆς
καθ' ἑσπερὴν Αἰγύπτου τρία τεμάχια Ἑλληνικοῦ παπύρου, ἐν ἐνὶ τού-
των περιείχετο μέρος λόγου τοῦ Ἰπερίδου κατὰ τοῦ Δημοσθένους,
ἐπὶ δωροδοκίᾳ κατηγοροῦντος τούτου. Τὰ τεμάχια ταῦτα ἐξεδό-
θησαν πρῶτον ἐν Γερμανίᾳ, και μετὰ ταῦτα ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπὸ τοῦ
Κ. Babington· ἀμφότεροι δὲ οἱ ἐκδοταὶ ἀπερήναντο σύμφωνον γνώ-
μην ὅτι τὰ τεμάχια ταῦτα εἶναι μέρη διαφόρων λόγων. Κατὰ τὸν αὐ-
τὸν περίπου χρόνον, περιηγούμενος τὴν Αἴγυπτον ὁ Κ. Ἄρδων ἔλαθε
παρὰ τῶν Ἀράβων ἕτερον πάπυρον, ὃν παρέδωκε τῇ φροντιδί τοῦ
Κ. Babington, ὅστις ἐκτυπώσας αὐτὸν πανομοιότυπος (Fac-simile)
ἔχει πρὸς δημοσίευσιν ἑτοιμον. Ὁ Παπυρος οὗτος περιέχει πλήρη
λόγον τοῦ Ἰπερίδου ὑπὲρ τοῦ Εὐξενίππου, και 15 στήλας ἄλλου.
Ὁ ὑπὲρ τοῦ Εὐξενίππου λόγος εἶναι περίεργος λίαν, ὡς ἀναφερομένης
ἐν αὐτῷ ἐριδός τινος περὶ γαιῶν, παραχωρηθεισῶν ὑπὸ τοῦ Φιλίππου
τοῖς Ἀθηναίοις μετὰ τὴν ἐν Χαίρωνεῖα μάχην. Ὑπάρχει ἔτι ἐν
αὐτῷ πολλὴ ἱστορικὴ ὕλη, και σημειώσῃ τινὲς περὶ τῶν ἐν Λαυ-
ρίῳ ἀργυρείων, και λίαν σπάνιαί τινες λέξεις και ἴσορ. ὀνόματα προσέ-
τι δὲ προσοχῆς ἄξια εἰδήσεις περὶ τῆς διοικήσεως τῆς νήσου Δήμου.

— Ἡ ἐν Πετρούπολει Γεωγραφικὴ ἐταιρία ἐκπέμπει διαφόρους
σοφοὺς, ἵνα ἐνεργήσωσιν ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας εἰς τὴν ἀνατολικὴν
Σιβηρίαν και τὴν Καμτσιάτκαν, εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν και τοὺς
περὶ τὸ τόπος, ἔτι δὲ και εἰς διάφορα μέρη τῶν ἤττον γνωστῶν ἐν
Εὐρώπῃ και Ἀσίᾳ Ῥωσικῶν κτήσεις. Ἡ μᾶλλον πασῶν τῶν ἄλλων
ἀποστολῶν ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ εἰς Σιβηρίαν, ἐκ ταύτης ἐλπίζονταί

πολλὰ σπουδαῖα προσθήκαι εἰς τοὺς διαφόρους τῆς ἐπιστήμης κλά-
δους. Τὴν ἀποστολὴν ταύτην συνοδεύουσι δέκα νέοι, πρὸς μόνον τὸν
σκοπὸν τοῦ νὰ κάμωσι παρατηρήσεις ἀστρονομικὰς, μαγνητικὰς και
μετεωρολογικὰς.

— Περίεργον ζήτημα περὶ βιβλικῆς ἰδιοκτησίας ὑπεβλήθη πρό
τινων ἡμερῶν εἰς τὸ ἐν Βεσσαντώνῃ τῆς Γαλλίας αὐτοκρατορικὸν δικα-
στήριον. Ὁ γνωστὸς κοινωνιστὴς Proudhon συγγραφεὺς και οἰκο-
νομολόγος συνέγραψε πρὸ τινων ἐτῶν « Δοκίμιον Γενικῆς Γραμματι-
κῆς, ἧτις ἐτυπώθη μὲν, ἀλλὰ δὲν ἐδημοσιεύθη » διατηρήσας ἐπὶ τινὰ
χρόνον ὁ συγγραφεὺς τὰ τυπωμένα φύλλα ἐπώλησεν αὐτὰ ὡς πα-
λαιόχαρτα εἰς ἀρωματοπώλην τινὰ, ἵνα τυλίσῃ τὰ πωλούμενα ἀρώ-
ματα. Ὁ ἀρωματοπώλης μετεπώλησε ταῦτα εἰς βιβλιοπώλην. Οὗ-
τος γνωρίζων τὴν ἀξίαν τοῦ ὀνόματος τοῦ Κ. Προυδῶν, ὡς οἰκονομο-
λόγου και γραμματολόγου, ἐνόμισε συμφερότερον νὰ δέσῃ εἰς βι-
βλία τὰ ἀγορασθέντα φύλλα, παρὰ νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὰ διπλώ-
νων ἄλλα πράγματα· ἔθεν ἀνήγγειλε τὴν πρόθεσιν τῆς δημοσιεύσεως
αὐτῶν. Ἀλλ' ὁ Κ. Βρουδῶν παρεμβὰς εἶπεν, ὅχι, δὲν δύνασαι νὰ
κάμῃς βιβλίον ἐκ τῶν παλαιόχαρτων μου. Τὸ βιβλίον εἶναι ἐμὸν,
σὰ δὲ μόνον τὰ χαρτῖα· και ταῦτα ἐπώλησα, ὅχι· ἐκεῖνο. Ἡ ὑπό-
θεσις εἰσῆχθη ἐπομένως εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπερ ἀπεφάσισεν οὕτω,
ἐπειδὴ ὁ βιβλιοπώλης ἠγόρασε τὰ χαρτῖα ἀνευ ἀίρεσεως τινος ἢ ὀρι-
σμοῦ περὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν, δύναται ποιῆσαι αὐτὰ ὡς βούλεται.

— Ὁ διδάκτωρ Γκρὸς ἐπίσημος Γερμανὸς φυσιολόγος ἐδημο-
σίευσεν ἄρτι ἐν τοῖς χρονικοῖς τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν τῆς Μό-
σχας διατριβὴν περὶ τινων λίαν περίεργων ἐρευνῶν του, περὶ τοῦ
ζήτηματος τῆς αὐτομάτου γεννήσεως. Αἱ ἀνακαλύψεις αὐτοῦ λέγονται
εἶναι εἰς ἄκρον περίεργοι και ἐκπληκτικαί.

-- Κατὰ διαταγὴν τῆς Α. Μ. τοῦ Πάπα τῆς Ῥώμης, ἐπιτροπὴ πε-
παιδευμένων ἐκκλησιαστικῶν ἀσχολεῖται συλλέγουσα ἐκ τῶν ἐν τῷ
Βατικάνῳ χειρογράφων, και ἐκ διαφόρων ἄλλων βιβλιοθηκῶν και
τῶν ἀρχείων τῶν Μοναστηρίων χωρὶα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀφθόρου
συλλήψεως τῆς Θεοτόκου. Προτίθεται δὲ ἡ Α. Π. νὰ δημοσιεύσῃ τὴν
τοιαύτην συλλογὴν, ἢ σύνοψιν αὐτῆς, ὅπως ἤθελε τὸ νομίσει εὐθετώτε-
ρον. Λέγεται ὅτι διὰ τῶν ἐρευνῶν τούτων ἀνεκαλύφθησαν πολλὰ ἀφο-
ρῶντα τὴν ὑπόθεσιν ταύτην σπουδαῖα λίαν χειρογράφα, ἰδίως δὲ πατέ-
ρων τῆς ἀνατολικῆς ὀρθοδοξοῦ ἡμῶν ἐκκλησίας.

— Προεδιβάσθησαν οἱ ἐν τῷ Ἰπουργεῖῳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν,
κτλ. ὑπάλληλοι Κ. Κ, Κ. Σιχτήρης και Ν. Μπάρπανος, ἐκάτερος
εἰς τὴν ἀρέσως ἀνωτέραν τῆς ἡ· μέχρι τοῦ νῦν κατεῖχε θέσεως· διω-
ρίσθη και γραφεὺς ἐν τῷ αὐτῷ ὑπουργεῖῳ ὁ και πρὶν ἐν αὐτῷ ὡς
τοιούτος διετελέσας Κύριος Σαμουράκης· εὐχαριστήθησαν ἐκ τῶν ἐνόν-
των οἱ ὑπάλληλοι οὗτοι διὰ τῆς εὐθύτητος τοῦ Κ. ἐπὶ τῶν ἐκκλησια-
στικῶν ὑπουργοῦ, ἀείποτε τοὺς ἀξίως ὑπηρετοῦντας ἀμειβοντοί.

— Ὁ Κύριος Ἀμβροσιάδης ἀνεδείχθη ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν,
ὁ δὲ Κ. Ῥήγας Παλαμίδης Γερουσιαστὴς.

— Νεανίας ἀγαθὸς και χρηστὴ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ ἐλπίς, ὁ
Ἰωάννης Ἀθανασίου Λεβαδέως ἐμπόρου, ἐν Αἰγίνῃ παρεπιδημοῦντος,
κατέλευσεν ἄρτι ἐν Ἀθήναις τὸ ζῆν, ἀφήσας ἀπαρμυθῆτον λύπην τοῖς
γενήτορσι και τοῖς παμπληθέσι αὐτοῦ φίλοις. Παιδίθεος εἰς τὴν
ἐμπορίαν ὑπὸ τὴν πατρικὴν διεύθυνσιν ἀσχολούμενος, εἶχεν ἀνα-
πτύξει σπανίαν πρὸς ταύτην ἱκανότητα. Διὰ τῆς τιμίας διαγω-
γῆς του, τῆς ἀκριβείας και ὀρθότητος περὶ τὰς συναλλαγὰς, εἶχε
κερδίσει τὴν πίστιν και ἀγάπην πάντων τῶν αὐτῶς ἢ ἄλλως συσχέ-
τισμένων αὐτῷ. Τῆς ἀγαθῆς αὐτοῦ καρδίας ἄφρασε δείγματα, δια-
θέσας ὑπὲρ ἐνδεῶν και ἄλλων ὠφελίμων ἔργων ὅτι τῷ ἰδρωτί τοῦ
προσώπου αὐτοῦ εἶχεν ἀποκτήσει. Ἀπῆλθε πρὸς Κύριον μέθ' ἑαυ-
τοῦ χριστιανικὰς ἀρετὰς φέρων, και πάντα τὰ διὰ τὴν αἰώνιον μα-
καριότητα ἐφόδια. Ἀπάντων δὲ τούτων ἕνεκα αἰωνία ἔσται αὐτοῦ ἡ
μνήμη ἢ πρόσκαιρος αὐτοῦ βιοτὴ παράδειγμα γενέσθω τοῖς περιλει-
φθεῖσιν ὁμοτέχνοις αὐτῷ· Καταβάτω δὲ οὐρανόθεν παραμυθία τοῖς ἐπὶ
τῇ τελευτῇ αὐτοῦ ὀδυρομένοις οἰκείοις τε και γνωρίμοις· γαίαν ἔχουσιν
ἐλαφρὰν ἀείμνηστε Ἰωάννη!

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΚΑΙ ΤΥΠΟΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Ὁδὸς Ἀθηνᾶς ἀριθ. 274.)